

Commissie van Beroep voor het Protestants Christelijk Voortgezet en Hoger Beroepsonderwijs

CvB.VO/HBO.2010/025-U.2010-005

17 juni 2010

Schorsing o.g.v. artikel 9.a.6, tweede lid, van de CAO-VO 2008-2010

Daar verweerster het voornemen tot schorsing niet schriftelijk aan appellant ter kennis heeft gebracht; appellant niet in de gelegenheid gesteld is binnen drie weken na mededeling van het voornemen zijn zienswijze mondeling dan wel schriftelijk kenbaar te maken en appellant niet de gelegenheid is gegeven zich door een raadsman te laten bijstaan, is door verweerster in strijd met de tekst van artikel 9.a.8, eerste lid, van de CAO gehandeld. Het besluit wordt vernietigd.

Uitspraak op het beroep van

Drs. F. te U. (appellant)

tegen een besluit van

Stichting voor rk, pc en Interconfessioneel Voortgezet Onderwijs, zetelend te

U.(verweerster).

1. Het procesverloop.

1.1 Bij schrijven van 22 februari 2010 is aan appellant mededeling gedaan van het besluit van verweerster hem te schorsen op grond van artikel 9.a.6, tweede lid, van de CAO-VO 2008-2010 (hierna: de CAO) en dat het de bedoeling van verweerster is om de ontslagprocedure in gang te zetten.

2. De van toepassing zijnde voorschriften.

In artikel 9.a.6 van de CAO zijn bepalingen vervat inzake schorsing als ordemaatregel. Dit artikel luidt als volgt:

“1. De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Voordat de werknemer wordt geschorst wordt deze in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. De opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing worden opgenomen in de brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.

2. Naast het bepaalde in het eerste lid van dit artikel kan de werkgever de werknemer schorsen:

a. voor de duur van de vervolging wanneer een strafrechtelijke vervolging wegens misdrijf tegen de werknemer is ingesteld,

b. tot het moment dat er sprake is van een onherroepelijk vonnis wanneer de bevoegdheid tot het geven van onderwijs is ontnomen in een nog niet onherroepelijk vonnis,

c. indien de werknemer krachtens een wettelijke maatregel van zijn vrijheid is beroofd,

d. voor de duur van maximaal zes maanden wanneer er sprake is van een voornemen tot opzegging als bedoeld in artikel 9.a.5 onder a, b en i,

e. voor de duur van de procedure tot ontbinding van het dienstverband,

f. in andere gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden, daaronder begrepen de termijn genoemd in lid 1. Deze termijn van drie maanden kan ten hoogste één keer met drie maanden worden verlengd.

3. Tijdens de schorsing heeft de werknemer slechts toegang tot de school na verkregen toestemming van de werkgever.

Commissie van Beroep voor het Protestants Christelijk Voortgezet en Hoger Beroepsonderwijs

4. De schorsing wordt onverwijld ingetrokken als de grond daartoe vervalft of handhaving niet langer noodzakelijk is.

5. Ingeval geen redenen aanwezig waren die de schorsing konden dragen, zal de werkgever na overleg de werknemer naar vermogen rehabiliteren.”

Artikel 9.a.8 van de CAO – voor zover hier van belang – luidt als volgt:

“1. Het voornemen tot een besluit tot:

a.....

b. schorsing als bedoeld in artikel 9.a.6 lid 2,

c.

wordt per aangetekend schrijven aan de werknemer ter kennis gebracht, die in de gelegenheid wordt gesteld om binnen drie weken na verzending van het voornemen zijn zienswijze mondeling dan wel schriftelijk kenbaar te maken. De werknemer kan zich bij zijn verweer laten bijstaan door een raadsman.

2. Van een mondeling verstrekte zienswijze wordt een verslag gemaakt dat vervolgens ter beoordeling aan de werknemer wordt voorgelegd, die onverwijld schriftelijk en gemotiveerd meedeelt of hij al dan niet met het verslag kan instemmen.

3. De werknemer wordt van het definitieve besluit zo spoedig mogelijk na het verweer per aangetekend schrijven in kennis gesteld.”

3. Beoordeling van het geschil.

3.1 Het bestreden besluit strekt tot het opleggen van schorsing als ordemaatregel op grond van artikel 9.a.6, tweede lid, van de CAO.

3.2 Appellant heeft onder meer aangevoerd, dat de voornemenprocedure van artikel 9.a.8 van de CAO niet is gevoerd en dat de brief van 22 februari 2010 niet aangetekend is verzonden. Weliswaar heeft op 17 februari 2010 een gesprek plaatsgevonden, maar appellant heeft daarbij aangegeven dat hij niet begreep waarom hij zou worden geschorst. Het was voor hem onmogelijk om systematisch over de gronden van de schorsing te spreken omdat deze hem niet schriftelijk duidelijk waren gemaakt. Het besluit van 22 februari 2010 kan dan ook naar zijn mening niet in stand blijven.

3.3. Verweerster erkent dat er geen schriftelijke (en aangetekend verzonden) mededeling van het voornemen tot schorsing is gedaan. Naar de mening van verweerster is appellant echter door dit naar haar oordeel louter formele verzuim niet op enigerlei wijze in zijn belangen geschaad. Immers, in januari en februari 2010 hebben gesprekken met appellant plaatsgevonden over zijn functioneren. Daarbij was hem – onder meer op 29 januari 2010 – medegedeeld, dat door de school zeer zwaar werd getild aan een voorval op 25 januari 2010. Op 15 februari 2010 is appellant medegedeeld dat de school voornemens was over te gaan tot schorsing. Op 17 februari 2010 heeft appellant ruimschoots de gelegenheid gekregen zijn zienswijze over de voorgenomen schorsing naar voren te brengen. Hij had er niet veel meer aan toe te voegen, behalve dat hij zich niet in de klachten en voorgehouden incidenten herkende.

3.4 De Commissie stelt vast, dat verweerster het voornemen tot schorsing niet schriftelijk aan appellant ter kennis heeft gebracht. Aldus heeft verweerster in strijd met de tekst van artikel 9.a.8, eerste lid, van de CAO gehandeld. Verweerster heeft hem ook niet in de gelegenheid gesteld om binnen drie weken na mededeling van het voornemen zijn zienswijze mondeling dan wel schriftelijk kenbaar te maken. Weliswaar is door de schoolleiding in een gesprek aan appellant het voornemen tot schorsing medegedeeld, doch ook dat gesprek is niet gevoerd op basis van een schriftelijk geformuleerd voornemen, zodat voor appellant de grondslagen van het voorgenomen besluit duidelijk hadden kunnen zijn. Evenmin is appellant de gelegenheid gegeven zich door een raadsman te laten bijstaan, zoals artikel 9.a.8, eerste lid, van de CAO voorschrijft. De

Commissie van Beroep voor het Protestants Christelijk Voortgezet en Hoger Beroepsonderwijs

bijstand van een raadsman is een belangrijke procedurele waarborg in het kader van het bestrijden van een voornemen tot schorsing, evenals de eis van een schriftelijk kenbaar gemaakt voornemen. Dit klemmt te meer in een geval als het onderhavige, waarin de gronden van de schorsing kennelijk niet duidelijk zijn voor appellant en hij zich niet herkent in de grieven van verweerster.

De Commissie voegt hieraan nog toe, dat verweerster ook niet duidelijk heeft gemaakt op welk onderdeel van artikel 9.a.6, eerste lid, van de CAO zij de schorsing baseert. Weliswaar spreekt verweerster in het schrijven van 22 februari 2010 over haar bedoeling de ontslagprocedure te starten, maar in artikel 9.a.6, eerste lid, wordt het woord ontslag niet gebruikt. Er wordt gesproken over opzegging en ontbinding. Dat zijn twee verschillende procedures.

Voorts acht de Commissie het van belang, dat het gesprek van 17 februari 2010, waar kennelijk het voornemen tot schorsing is medegedeeld, niet is gevoerd door degene die het besluit van 22 februari 2010 heeft genomen en dat er geen verslag is gemaakt van het gesprek van 17 februari 2010. Indien al dat gesprek zou kunnen worden aangemerkt als verweergesprek, dan kon degene die een definitief besluit moest nemen, bij afwezigheid van een gespreksverslag geen kennis nemen van hetgeen is gezegd in dat gesprek en de instemming van de werknemer met het verslag. De Commissie wijst in dit verband op het bepaalde in artikel 9.a.8, tweede lid, van de CAO. Ook de inhoud van deze – niet nageleefde - bepaling is een waarborg in een schorsingsprocedure.

3.5 Gelet op het vorenstaande concludeert de Commissie dat het bestreden besluit is genomen in strijd met het bepaalde in artikel 9.a.8, eerste en tweede lid, van de CAO, om de redenen zoals hiervoor nader omschreven. Dit besluit komt dan ook in aanmerking om te worden vernietigd.

4. Beslissing.

De Commissie vernietigt het besluit van verweerster van 22 februari 2010.

Aldus vastgesteld op 17 juni 2010 te 's-Gravenhage door mr. W.A. Zwijnenburg, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. Th. Geurts, mr. H. Pieffers en mr. R.T. Steinvoot-de Groot, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.M. Melis-Gröllers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.